

4 Μαρτίου: Εορτάζει ο Όσιος Γεράσιμος ο Ιορδανίτης

/ [Βίοι Αγίων](#)

*Ὑπηρέτης θῆρ τῷ Γερασίμῳ γέρας,
Θῆρας παθῶν κτείναντι πρὶν λῆξαι βίου.
Τῇ δὲ τετάρτῃ Γεράσιμος βιότοιο ἀπέπτη.*

Ο [Όσιος Γεράσιμος ο Ιορδανίτης](#) γεννήθηκε στη Λυκία τον 5ο αιώνα μ.Χ. από ευσεβείς και ταπεινούς γονεῖς και εκ βρέφους αφιερώθηκε στον Θεό. Σε νεαρή ηλικία ασπάσθηκε την αίρεση των Μονοφυσιτῶν παρασυρόμενος από τους οπαδούς του αιρετικού ψευδοπατριάρχη Θεοδοσίου, φανατικού μονοφυσίτου Αιγύπτιου μοναχού, ο οποίος κατά την απουσία του Πατριάρχη Ιουβεναλίου (422 – 458 μ.Χ.), βοηθούμενος και υπό της **βασιλίσσης Ευδοκίας** (βλέπε 13 Αυγούστου) – προ της μεταστροφῆς της στα ορθόδοξα δόγματα, κατόρθωσε να καταλάβει τον πατριαρχικό θρόνο των Ιεροσολύμων και να προβεί σε ανεκδιήγητες σκληρότητες επί είκοσι μήνες (451 – 453 μ.Χ.). Ακόμη κι αυτός ο πανίερος ναός της Αναστάσεως έγινε θέατρο απερίγραπτων σκηνῶν και επιπλέον η ταραχή

εξαπλώθηκε ανά την **Παλαιστίνη**.

Οι Μονοφυσίτες δεν παραδέχονται ότι στο πρόσωπο του **Χριστού** έχουν ενωθεί η θεία και η ανθρώπινη φύση «ἀτρέπτως, ἀσυγχύτως, ἄχωρίστως καὶ ἀδιαιρέτως», αλλά ισχυρίζονται ότι η θεία φύση του Χριστού απορρόφησε την ανθρώπινη φύση Του και επομένως ο Χριστός έχει μόνο μια φύση.

Γρήγορα όμως ο **Όσιος Γεράσιμος** κατάλαβε το λάθος του, επειδή ήταν άνθρωπος με καλή προαίρεση και ταπεινό φρόνημα. Είχε την καλή συνήθεια να επισκέπτεται και να συμβουλευεται για πνευματικά αγιασμένους ανθρώπους. Από ένα λόγιο ασκητή που ονομαζόταν Ευθύμιος και ασκήτευε στην έρημο του Ρουβά, διδάχθηκε την αλήθεια και για τις δύο φύσεις του Χριστού, κατάλαβε το λάθος του και επέστρεψε και πάλι στην Εκκλησία.

Στη συνέχεια εκάρη το 451 μ.Χ. μοναχός στην έρημο του Ιορδάνου, όπου ασκήθηκε στην ησυχία. Αργότερα, όταν συγκεντρώθηκαν γύρω του πολλοί μοναχοί, οι οποίοι ζητούσαν την φωτισμένη καθοδήγησή του, ίδρυσε κοινοβιακή μονή κοντά στην πόλη **Βαϊθαγλά**.

Ο Όσιος Γεράσιμος ήταν αυστηρός, αλλά μόνο στον εαυτό του. Στους άλλους ήταν ευπροσήγορος και επιεικής. Έτρωγε λίγο, όσο χρειαζόταν για να συντηρείται στη ζωή, και κοιμόταν επίσης πολύ λίγο. Μάλιστα δίδασκε ότι όποιος θέλει να ζήσει περισσότερο πρέπει να κοιμάται λιγότερο, διότι ο πολύς ύπνος κάνει το σώμα τρυφηλό και άρα ανίσχυρο στους κόπους και ευάλωτο στις ασθένειες.

Η διδασκαλία του **Οσίου Γερασίμου** για τον ύπνο είναι ουσιαστικά λόγος για την άσκηση. Με τον περιορισμό του ύπνου και την εγκράτεια συνηθίζει η σάρκα (το σαρκικό φρόνημα) να υποτάσσεται στο πνεύμα. Με την άσκηση και την αδιάλειπτη προσευχή, ιδίως με την μονολόγιστη ευχή, το «Κύριε Ίησοῦ Χριστέ, ἐλέησον με» ο νους συγκεντρώνεται στο χώρο της καρδιάς, που είναι η φυσική του θέση και αποκτά αδιάλειπτη μνήμη του Θεού.

Τόσο πολύ απέκτησε την οικείωση προς τον Θεό ο **Όσιος Γεράσιμος** και προστάτεψε το «κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν» των Αγίων, ώστε δάμασε και τα άγρια θηρία και έκανε πολλά θαύματα. Απέκτησε μάλιστα και υπηρέτη ένα όνο, για να μεταφέρει νερό, καθώς πόσιμο νερό βρισκόταν σε απόσταση. Κάποια φορά, κι ενώ το λιοντάρι κοιμόταν, έμποροι που περνούσαν έκλεψαν τον όνο. Και επειδή ο Όσιος υποπτεύθηκε ότι το λιοντάρι έφαγε τον όνο, το τιμώρησε να μεταφέρει εκείνο το νερό. Ώσπου, μια μέρα, όταν ξαναπέρασαν οι έμποροι από το ίδιο το σημείο, το λιοντάρι αναγνώρισε τον κλεμμένο όνο και τον επέστρεψε σώο στον Όσιο. Εκείνος τότε το απάλλαξε από το έργο αυτό και το άφησε να γυρίσει στο

βουνό. Και όταν ο Όσιος κοιμήθηκε με ειρήνη, το λιοντάρι ήρθε και πέθανε πάνω στον τάφο του.

Όταν στις 19 Ιανουαρίου του 473 μ.Χ. κοιμήθηκε ο **Όσιος Ευθύμιος ο Μέγας** (βλέπε 20 Ιανουαρίου), ο Όσιος Γεράσιμος είδε σε όραμα κατά τη στιγμή που προσευχόταν στη Λαύρα, το τέλος του Οσίου. Αυτό αναφέρεται στη διήγηση του **Αγίου Κυριακού** του Αναχωρητού (βλέπε 29 Σεπτεμβρίου), ο οποίος συνόδευσε τον Όσιο Γεράσιμο στην κηδεία του μεγάλου Αγίου της Εκκλησίας.

Δύο χρόνια μετά το τέλος του Οσίου Ευθυμίου, το 475 μ.Χ. επί **Πατριάρχη Ιεροσολύμων Αναστασίου Α΄** (458 – 478 μ.Χ.) ο Όσιος Γεράσιμος κοιμήθηκε με ειρήνη. Τη διαδοχή της Λαύρας ανέθεσε στους συνασκητές αυτού Στέφανο και Βασίλειο.

Πηγή: Ορθόδοξος Συναξαριστής